

Sygn. akt IV Ka 279/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2021 roku

sprawy P. G.

syna S. i W. z domu Z.

urodzonego (...) w Ś.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

przy udziale oskarżycielki posiłkowej A. U.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 26 października 2020 roku, sygnatura akt VI W 495/19

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie w sprawie o przypisany obwinionemu czyn z art. 86 § 1 kw stwierdzając, iż koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 279/21

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w Ś. wystąpiła z wnioskiem o ukaranie przeciwko P. G. obwiniając go o to, że

w dniu 20 marca 2018 roku około godziny 16:00 w Ś. woj. (...) na ul. (...), kierując autobusem marki M. o nr rej. (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności oraz wbrew obowiązkowi nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzenia bez utrudnienia komukolwiek ruchu na skutek czego zmieniając zajmowany pas ruchu doprowadził do zderzenia z kierującą rowerem jadącą pasem ruchu na który zamierzał wjechać,

tj. o czyn z art. 86§1 kw

Wyrokiem z dnia 26 października 2020 roku (sygn. akt VI W 495/19) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. obwinionego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86§1 kw i za to na podstawie tego przepisu, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąca) złotych;

II. zasądził od obwinionego P. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 70 zł (siedemdziesięciu złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłatę w kwocie 100 zł (stu złotych).

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodził się obwiniony zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych oraz błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie w jakim przyjęto wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, iż w dniu 20 marca 2018 r. około godziny 16:00 w Ś. woj. (...) na ul. (...), kierując autobusem marki M. o nr rej. (...), spowodowałem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowałem należytej ostrożności oraz wbrew obowiązкови nie upewniłem się czy mam odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzenia bez utrudnienia komukolwiek ruchu na skutek czego zmieniając zajmowany pas ruchu doprowadziłem do zderzenia z kierującą rowerem jadącą pasem ruchu na który zamierzałem wjechać, czym dopuścić się miałem wykroczenia z art 86 1 kw, w sytuacji kiedy w mojej ocenie zagrożenie na drodze wywołało niezgodne z prawem zachowanie osoby kierującej rowerem.

- rażąco niewspółmierność wymierzonej mi kary, co przejawiało się w ukaraniu mnie grzywną w kwocie 1000 zł, a więc ponad dwukrotności ewentualnego mandatu karnego, kiedy też pokrzywdzona nie doznała istotnych obrażeń oraz w okolicznościach, w których (przy przyjęciu nietrafności dalej idącego zarzutu) pokrzywdzona może być traktowana jako osoba, która przyczyniła się do kolizji drogowej, w sytuacji kiedy jako osoba przestrzegająca porządku prawnego powinienem liczyć na łagodniejsze potraktowanie przy incydentalnym naruszeniu porządku prawnego.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od stawianego zarzutu, ewentualnie, w dalszej kolejności; poprzez poprzestanie na środkach oddziaływania wychowawczego na zasadzie art. 41 k.w.

Sąd okręgowy zważył:

szczególne odnoszenie się do zarzutów apelacji wobec zaistnienia przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu czynu wydaje się zbędne. Skarżący zresztą oprócz ogólnej dezaprobaty z powodu zapadłego orzeczenia nie formułuje żadnych merytorycznych zarzutów skutecznie kwestionujących zasadność zaskarżonego wyroku. Godzi się jednak zwrócić uwagę na niewątpliwie sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu, jednak sąd nie jest obecnie władny do przypisania sprawstwa i winy obwinionemu, co skutkowałoby zaakceptowaniem zaskarżonego wyroku, bowiem na przeszkodzie temu stoi przedawnienie karalności tego czynu.

Zgodnie z przepisem art.45§1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania zaistniał 20 marca 2018 roku, a postępowanie w sprawie niniejszej wszczęto dnia 20 kwietnia 2018 roku, a zatem w dacie orzekania przez sąd odwoławczy niewątpliwie nastąpiło przedawnienie karalności czynu przypisanego obwinionemu.

Jeśli Sąd, orzekając na rozprawie głównej, po rozpoczęciu przewodu sądowego stwierdzi, że czyn zarzucony oskarżonemu nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), czyli okoliczność wyłączająca w ogóle odpowiedzialność karną, to na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. miał obowiązek wydać wyrok uniewinniający, bez względu na istnienie przedawnienia (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 roku, WA 36/10). Zasada ta ma zastosowanie również w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosownie do brzmienia art.62 § 3 kpw. Sąd odwoławczy stwierdzając jednak w oparciu o przeprowadzenie dowody w tym opinii biegłego z zakresu badania zdarzeń drogowych, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona czynu

z art.86§1 kw, nie podzielił zarzutów apelacji, co nakazywałoby uniewinnienie obwinionego, ale po stwierdzeniu z urzędu przedawnienia karalności przypisanego czynu – umorzył postępowanie.

Przepisy art.5§1 pkt 4 kpw i art.62§2 kpw nakazują umorzenie wszczętego postępowania w sytuacji zaistnienia przedawnienia karalności, dlatego też orzeczono jak w wyroku. Orzeczenie o kosztach postępowania w obu instancjach determinuje powyższe rozstrzygnięcie, a uzasadnia przepis art.118§1 kpw.